

Arrest

nr. 106 616 van 11 juli 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 2 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat F. LANDUYT en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten. U noemde Pashtoen als uw etnie en Khalil als uw stam. U werd op 5 april 1979 geboren in het dorp Shahi Bala bij Peshawar in de provincie Khyber Pakhtunkhwa (KPK), waar u ook opgroeide en verbleef tot uw vertrek uit Pakistan. U liep school tot de 9e klas. Daarna ging u aan de slag als toezichter op de landbouwgronden van uw familie. In 2005 investeerde u geld in een medicijnenbedrijfje, dat u sindsdien soms bezoekt. Uw vader heet (...). Hij werkt als hoofdkassier bij de Nationale Bank en is hoofd van uw dorp. Uw moeder heet (...). U heeft twee jongere broers en twee jongere zussen. U verklaarde dat Noor Mohammad, een spion van de taliban, uw vader bij het avondgebed had gevraagd de taliban van onderdak te voorzien. Uw vader antwoordde dat hij een paar dagen nodig had om hierover na te denken. Hij besprak deze vraag met u, omdat hij twijfelde. Bij een positief antwoord zouden jullie problemen met de Afghaanse autoriteiten moeten vrezen, bij een negatief antwoord met de taliban. Uw vader besloot de situatie te bespreken met

de politiecommissaris. Hij kreeg er het advies op het voorstel van de taliban in te gaan. De commissaris zei dat jullie zo de kans zouden krijgen om een verdovingsmiddel in het eten van de taliban te mengen. De commissaris beloofde dat hij de taliban dan zou komen arresteren. Uw vader stemde met dit complot in. Uw vader zei tegen Noor Mohammad dat hij de taliban onderdak zou verlenen. Dit gebeurde in enkele huizen die eigendom waren van uw familie, op 2 kilometer van uw huis. U verklaarde dat de taliban op deze plek een trainingskamp voor jihadi's wilden installeren. Twee dagen na de aankomst van de taliban in de huizen van uw familie, kwamen er twee vrouwen - van wie u vermoedt dat het politieagentes waren - koken voor de taliban. Ze mengden een verdovende substantie uit een fles onder het eten. Tevens stuurden ze u naar de bazaar om 120 pillen Valium (10 mg). U weet niet zeker hoeveel van deze pillen ze onder het eten voor de taliban hebben vermengd. Na het nuttigen van deze maaltijd, waren de taliban allemaal buiten bewustzijn. De twee vrouwen alarmeerden de politie, die alle taliban kwam arresteren. Vier dagen na de arrestatie van de taliban kreeg uw vader een dreigbrief. Twee dagen later nog een volgende. Telkens eisten de taliban dat uw vader er voor zou zorgen dat de gearresteerde taliban terug vrij zouden komen - zo niet zou uw vader gedood worden. Uw vader gaf deze brieven aan de politie. Hij vroeg om bescherming, maar kon dit niet verkrijgen. Op 15 augustus 2011 - ongeveer twee weken na de arrestatie van de taliban - is uw vader onderweg naar een 'jirga' (bijeenkomst) door de taliban neergeschoten. Een week na de dood van uw vader kreeg u een dreigbrief van de taliban. Dezelfde dag werd uw huis bestookt met raketten. Hierbij kwamen twee buffels om. Een dag later volgde een tweede dreigbrief. Aangezien u uw vader opvolgde als dorpsheer, eisten de taliban nu van u dat u er voor zou zorgen dat hun strijdmakkers vrijkwamen. U bezorgde deze brieven aan de politie. U vroeg om bescherming, maar kon dit niet verkrijgen. Omdat u bot ving bij de politie, richtte u zich tot de voorzitter van de provinciale raad. Ook hier werd u echter bescherming geweigerd. Daarom trok u naar het huis van een vriend in een ander dorp. Hij raadde u aan Pakistan te ontvluchten en met een mensensmokkelaar naar België - het veiligste land ter wereld - te gaan. Het huis van uw vriend werd na 15 à 20 dagen onder vuur genomen. Hierop vluchtte u naar het huis van de oom van uw vriend. U bleef daar 7 à 8 dagen waarna u op 10 oktober 2011 Pakistan verliet. U reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk naar België, waar u op 19 december 2011 aankwam en de volgende dag asiel aanvraagde. U verklaarde dat na uw vertrek uw jongere broers onderweg naar school ontvoerd zijn. Uw moeder heeft omwille van al deze moeilijkheden psychische problemen. Bij terugkeer naar Pakistan vreest u gedood te worden door de taliban. Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw identiteitskaart, drie 'First Information Reports' (F.I.R.), een pagina briefpapier van Linker Pharma, een brief van de provinciegouverneur, de oprichtingsakte van Linker Pharma, een bankdocument van uw vader, een krantenartikel uit Peshawar News, het doodscertificaat van uw vader en de way bill waarmee deze documenten werden opgestuurd.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b aangetoond heeft. De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiair beschermde in de zin van het bovenvermelde artikel is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan zo weinig overtuigend zijn dat er geen geloof kan aan gehecht worden. De volgende vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas: Vooreerst wordt er weinig geloof gehecht aan uw verklaring dat de taliban eigendom van uw familie zouden hebben gebruikt om er een "jihadi- trainingskamp" (CGVS, p. 9) te installeren. Ten eerste, lijkt het weinig waarschijnlijk dat de taliban u dit soort geheime informatie zouden verklappen, hier halen zij geen enkel voordeel uit, wel integendeel. Ten tweede, het is algemeen geweten dat dit soort trainingskampen zich doorgaans op geheime en moeilijk toegankelijke locaties bevinden, teneinde ongewenste ogen te mijden. Dit valt moeilijk te rijmen met het feit dat zij u een wel zeer duidelijke plaatsbeschrijving hadden aangereikt ("ongeveer 2 km weg van ons huis" - CGVS, p. 6 / " (...) aan de Sahi Pool (brug, sic). Dat is de toegangsweg tot Khyber Agency. (...) Het is strategisch heel belangrijk." - CGVS, p. 7). Deze twee merkwaardigheden komen de geloofwaardigheid van uw relaas op dit vlak niet ten goede. Daarnaast klinken ook uw verklaringen betreffende het complot van de politiecommissaris om de taliban met kalmeermiddelen te verdoven meer dan ongeloofwaardig. Vooreerst oogt het plan 'an sich' bijzonder naïef en onrealistisch. U stelde dat de politiecommissaris uw vader de garantie had gegeven dat uw familie na de arrestatie van de taliban geen problemen zou krijgen, omdat de politie er alles aan zou doen om weinig ruchtbaarheid aan de actie te geven (CGVS, p. 8). U specificeerde in deze context dat de politie de actie in burger uitvoerde (CGVS, p. 6). Wat er ook van zij, het oogt meer dan naïef te denken dat de taliban louter door deze maatregel niet zouden te

weten komen wat er gebeurd was met hun collega-strijders en/of wie hiervoor verantwoordelijk kon zijn. Het is algemeen geweten dat de taliban over een uitstekend inlichtingenapparaat beschikken. Indien het CGVS meegaat in uw verklaringen, kan men er toch vanuit gaan dat uw vader beter had moeten weten, dat het plan van de politiecommissaris weinig kans op slagen had, dat dit meer dan waarschijnlijk zou uitkomen en dat hij door de taliban verantwoordelijk gesteld zou worden. Dat uw vader een dergelijk risico zou hebben genomen en geen enkele garantie zou hebben geëist, kan echt niet worden geloofd. In dezelfde context oogt het plan van de politiecommissaris ook bijzonder ongeloofwaardig omdat alleen al de uitvoering ervan bijzonder ernstige veiligheidsrisico's impliceert. U stelde dat er 7 à 8 taliban aanwezig waren (CGVS, p. 9). Indien jullie deze strijders samen met de twee koks gedrogeerd zouden hebben, dan hadden jullie geen controle over de exacte hoeveelheid middelen die elke talib zou binnen hebben, noch over de snelheid of de sterkte waarmee de sedatie plaatsvond. In een 'worst case' scenario zou het kunnen dat de strijders onraad roken en bij een intredende of lichte sedatie de koks en uw familie zouden beginnen verdenken en zelfs - bij wijze van wraak - van kant zouden maken. Het CGVS vermoedt dan ook dat uw relaas over dit complot ontsproten is aan uw eigen fantasie, omdat een realistische inschatting van de risico's die ermee gepaard gaan hier niet mee te rijmen valt. Bovendien kan het CGVS niet voorbij de stuntelige en amateuristische uitvoering van het complot. En dat zou ook de politie(commissaris) op voorhand hebben moeten inzien. Het klinkt immers behoorlijk ongeloofwaardig dat u tijdens de uitvoeringsfase van het complot door de koks nog om verdovingspillen werd gestuurd (CGVS, p. 8). U stelde dat ze u opdroegen in totaal 120 pillen Valium 10 mg te gaan kopen (CGVS, p. 8). Dit komt heel vreemd over. Men kan toch verwachten dat men 'last minute'-aankopen voor een risicovolle operatie mijdt, omdat deze de operatie onnodig in gevaar kunnen brengen. Bovendien vergrootte u zelf de zichtbaarheid van de operatie door naar de shop te gaan en een dergelijke hoeveelheid pillen te kopen. Het moet onmiddellijk duidelijk zijn geworden dat deze aankoop bezwaarlijk voor uw eigen consumptie kon zijn. Ook deze vaststelling lijkt weinig waarschijnlijk en doet uw geloofwaardigheid geen goed. Voorts komt het ook bijzonder vreemd over dat u heel vaag bent over de rol die de twee koks speelden in het hele verhaal ("We weten niet wie die waren. De politie heeft deze vrouwen gestuurd." - CGVS, p. 8). U stelde enkel hypothetisch dat het misschien politieagentes waren (CGVS, p. 8). Wat er ook van zij, men kan er toch van op aan dat u in staat zou moeten zijn de rol van deze personen omstandiger toe te lichten. De vaststelling dat u hier niet slaagt, doet de wenkbrauwen fronsen. Daarnaast klinkt ook de eis van de taliban om ervoor te zorgen dat de gearresteerde strijders terug vrij kwamen vreemd in de oren (CGVS, p. 6). Immers, men kan toch verwachten dat de taliban beseffen dat zoiets niet in de macht van u of uw vader lag dan wel van de politionele autoriteiten. Het feit dat zowel u als uw vader de rol van dorpshef vervulden gaat hier niet aan voorbij (CGVS, p. 6). Tot slot wil het CGVS ook opmerken dat het bijzonder vreemd oogt dat de taliban tot twee maal toe de woonst hebben aangevallen waar u verbleef, zonder dat ze erin slaagden u te doden of op te pakken (CGVS, p. 6). Indien de taliban u daadwerkelijk viseerden, kan men erop aan dat ze doortastend genoeg, zelfs meedogenloos, te werk zouden zijn gegaan opdat u niet door de mazen van het net zou kunnen ontsnappen. Dat u verklaarde hier tot twee keer toe in geslaagd te zijn, doet uw geloofwaardigheid geen goed. De vaststelling dat u over uw rechtstreekse vluchtaanleiding slechts vage, speculatieve en weinig plausibele verklaringen aflegde, de aantasting van uw algemene geloofwaardigheid door het voorgaande en tot slot de afwezigheid van enig begin van bewijs van al deze gebeurtenissen laten niet toe het voordeel van de twijfel toe te kennen voor wat betreft de essentiële feiten van uw asielaanvraag. Bij gevolg kan u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a en b worden toegekend. Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw identiteitskaart neer. Dit document bevestigt uw identiteit en uw nationaliteit. Hieraan wordt echter niet getwijfeld. Het CGVS acht het neergelegde bankdocument van uw vader, de oprichtingsakte van Linker Pharma, de pagina briefpapier van Linker Pharma en de way bill waarmee deze documenten verzonden werden, weinig relevant voor de beoordeling van uw asielaanvraag. Betreffende het doodscertificaat van uw vader, kan het CGVS enkel opmerken dat dit document niet werd uitgereikt door een Pakistaanse overheidsinstantie, maar door een ziekenhuis. Dit komt vreemd over, omdat men de dood van iemand die stierf door een schotwonde ('Died fire arm injury') toch kan bestempelen als een verdacht overlijden en men zou verwachten dat een gerechtelijke geneesheer deze vaststellingen doet of mede attesteert. Betreffende de brief van de provinciegouverneur, heeft het CGVS door het amateuristische niveau van het Engels twijfels bij de authenticiteit van dit document. Ook de drie 'First Information Reports' (F.I.R.) die u neerlegde, worden niet als begin van bewijs aanvaard. Binnen de Pakistaanse gerechtelijke procedure geldt een F.I.R. immers enkel als een eenzijdige klacht of getuigenis van een burger, waarop het eigenlijke politieonderzoek gebaseerd wordt. Het ontbreken van attesten of verslagen die dit laatste aantonen, doet gezien de aard van de feiten (zie vertalingen F.I.R.'s, toegevoegd aan het administratieve dossier), dan ook wenkbrauwen fronsen. Betreffende het krantenartikel uit Peshawar News, wenst het CGVS op te merken dat valse berichtgeving in de geschreven en de elektronische pers niet ongebruikelijk is in Pakistan (Zie SRB

'Pakistan-Corruptie & documentenfraude', toegevoegd aan het administratieve dossier) en dient de authenticiteit van deze enige bron dan ook door deze bril geëvalueerd te worden. Bovendien is het zo dat alle soorten documenten (gerechtelijke documenten, diploma's, krantenartikels,...) uit Pakistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (Zie SRB 'Pakistan-Corruptie & documentenfraude', toegevoegd aan het administratieve dossier). Tenslotte erkent het CGVS dat het noordwesten van Pakistan getroffen is door de openlijke strijd tussen Taliban en de Pakistaanse autoriteiten. Dit conflict is echter zeer regionaal. Uit informatie van het CGVS waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt immers dat deze strijd niet overal in Pakistan wordt gevoerd. Om deze lokale problematiek te ontwijken zou u zich dan ook elders in Pakistan kunnen vestigen. Er kan redelijkerwijs vanuit gegaan worden dat het interne vluchtalternatief binnen Pakistan op u van toepassing is. De Pakistaanse grootsteden kennen immers een grote concentratie aan Pashtouns, waarbinnen u zich moeiteloos zou kunnen integreren, temeer daar u naast Pashtou ook de nationale landstaal Urdu machtig bent (CGVS, p. 3) en uit een rijke familie komt wat impliceert dat u ook over de nodige financiële middelen beschikt om zich elders te vestigen (CGVS, p. 5). Er zijn gezien bovenstaande opmerkingen omtrent de geloofwaardigheid van uw problemen geen aanwijzingen dat u nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève. Zich vestigen in een van de steden in Sindh of Punjab zou u eveneens in staat stellen in uw regio Khyber Pakhtunkhwa (KPK) een reëel risico te vermijden op ernstige schade volgens artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet, zoals blijkt uit informatie van het Commissariaat-generaal die aan het dossier werd toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, het internationaal verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het redelijkheidsbeginsel schendt.

Verzoeker is van mening dat zijn asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Hij is ook van mening dat hij wel degelijk in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling. De commissaris-generaal heeft immers terecht geoordeeld dat verzoekers asielrelaas op verschillende punten dermate onwaarschijnlijk is dat er nog weinig geloof kan worden aan gehecht.

Zo is het vooreerst weinig waarschijnlijk dat de taliban aan verzoeker zouden verklappen dat ze eigendom van zijn familie zouden gebruiken om er een *jihadi*-trainingskamp te installeren aangezien het algemeen geweten is dat dit soort trainingskampen zich doorgaans op geheime en moeilijk toegankelijke locaties bevinden.

Nog daargelaten de bijzonder ernstige veiligheidsrisico's die de uitvoering van het plan met zich zouden meebrengen is het complot van de politiecommissaris om de taliban met kalmeerpillen te verdoven bovendien dermate naïef en onrealistisch dat het volstrekt ongeloofwaardig overkomt. Het is immers algemeen geweten dat de taliban over een uitstekend inlichtingenapparaat beschikken zodat het van een bijzonder grote naïviteit getuigt te veronderstellen dat de taliban niet zouden weten wie voor deze feiten verantwoordelijk zou zijn. Verzoekers vader had moeten weten dat het plan van de politiecommissaris weinig kans op slagen had aangezien dit meer dan waarschijnlijk zou uitkomen en hij hiervoor door de taliban verantwoordelijk gesteld zou worden. Dat verzoekers vader dergelijke risico's zou nemen kan in redelijkheid niet worden aangenomen. De vaststelling bovendien dat verzoeker nog tijdens de uitvoeringsfase van het complot door de koks om 120 valiumtabletten wordt gestuurd en dit niet reeds op voorhand tijdens de voorbereidingen van het plan gebeurde komt dermate amateuristisch en stuntelig over dat dit de geloofwaardigheid van het relaas verder ondermijnt. Daarenboven vergrootte verzoeker zelf de zichtbaarheid van de operatie door naar de shop te gaan en een dergelijke hoeveelheid pillen te kopen. Het ongeloofwaardig karakter van het relaas blijkt ten slotte uit de erg vage verklaringen die verzoeker aflegt over de rol van de twee koks. Van verzoeker mag immers verwacht worden dat hij meer informatie kan geven over de uitvoerders van het plan dan zijn verklaring: *"We weten niet wie die waren. De politie heeft deze vrouwen gestuurd."*

Dat verzoeker ten slotte tot tweemaal toe aan een aanslag van de taliban kon ontsnappen is evenmin aannemelijk. Terecht besloot de bestreden beslissing hierover dat indien de taliban verzoeker werkelijk viseerden zij driester en meedogenlozer te werk zouden gegaan zijn en er alles aan gedaan zouden hebben om te verhinderen dat verzoeker door de mazen van het net zou glippen.

Om deze redenen hecht de Raad geen geloof aan verzoekers asielrelaas. Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift geen aannemelijke verklaring voor al deze vaststellingen. Verzoekers verweer beperkt zich louter tot het letterlijk overnemen van de bestreden beslissing en het vervolgens grammaticaal omzetten van ieder motief in de ontkennende wijze. Een dergelijk bijzonder onzorgvuldige knip- en plakwerk van een advocaat strookt niet met de eigenlijke rol die hij moet vervullen, met name op een consistente, loyale manier de rechten en belangen van zijn cliënt verdedigen en behartigen.

Gelet op hetgeen vooraf gaat maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker immers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verder is de Raad van mening dat verzoeker naar zijn land van herkomst kan terugkeren zonder een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De commissaris-generaal heeft immers terecht geoordeeld dat verzoeker in Pakistan over een binnenlands vestigingsalternatief beschikt om de gewapende strijd in zijn streek van herkomst te ontlopen. Verzoeker betwist dit niet in zijn verzoekschrift.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juli tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER